

יחידה מספר 11 - לא בשמים היא

מצגת כיתה

"גם מסע של אלף קילומטרים מתחיל בצעד קטן"

(מיוחס לחכם הסיני לאו דזה, שחי במאה השישית לפנה"ס)

5 = 4 = 3 = 2 = 1

9. אני מאמין

10. הלכה למעשה

11. ואני תפילתי

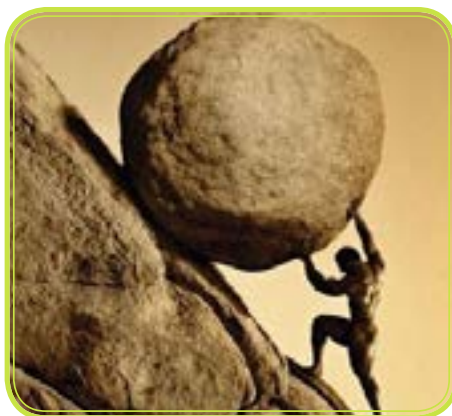
12. לא בשמים היא

כתיבה והפקה:

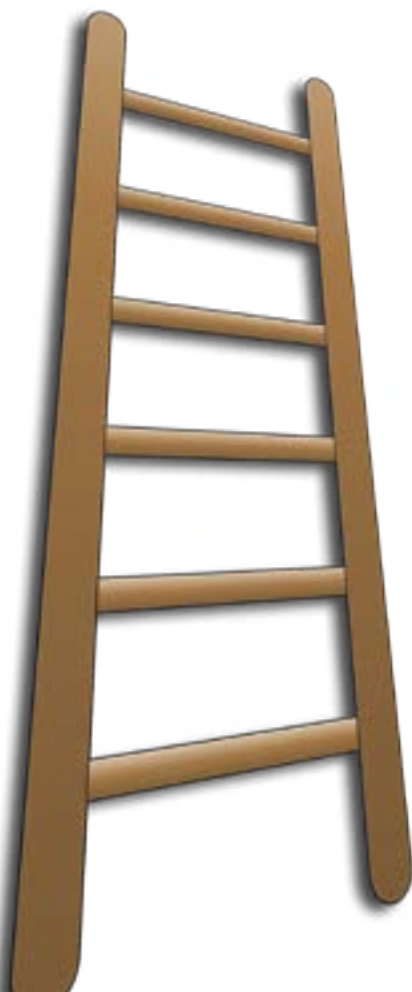
ניהול חינוכי: הדר סופר
צוות היגוי: רוחמה ווגל, אהרון סולטן
ריכוז: חני מנצורה
כתיבה: רועי זמיר ואליסף תל-אור
עיצוב גרפי: נעמה כץ

חלק א - כיצד אני מרגיש ביחס להתקדמות בקיום תורה ומצוות?

יחידה
12

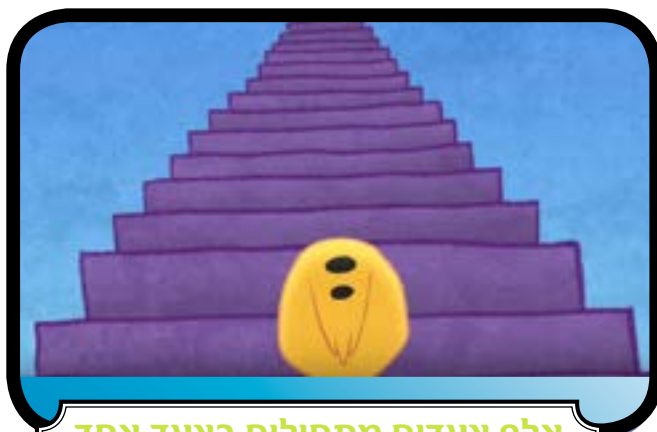
איפה אני בסולם קיום המצוות?

איפה אני בסולם קיום
המצוות?

'אלף צעדים מתחילים בצעד אחד'

אלף צעדים מתחילים בצעד אחד

מה דעתכם על הציפור הקטנה?

- אנחנו ממש דומים. גם אני לעולם לא מתייאש.
 - הלוואי והייתי כמוה. אני משתדל אבל לא תמיד מצליח.
 - מעייף אותי רק להסתכל עליה. אני לא הייתי אפילו מנסה!
- באלו תחומים בחייכם ניצב בפניכם אתגר שבו אתם צריכים להתקדם צעד אחר צעד ויש ערך לכל מעשה קטן?

כל מצווה היא עולם ומלואו

יום אחד הלכתי על חוף נטוש במקסיקו בשעת השקיעה. טיילתי להנאתי וראיתי אדם נוסף במרחק. כשהתקרבתי אליו הבחנתי שהוא גוון לקרקע, מרים משהו וזורק אותו לים. הוא חזר על כך פעמים אחדות. כאשר התקרבתי יותר, ראיתי שהאיש אוסף כוכבי ים שנשטפו אל החוף ומחזיר אותם לים. עמדתי נבוך לנוכח המראה. התקרבתי לאותו אדם פניתי אליו ושאלתי: "ערב טוב, חבר. תהיתי... מה אתה עושה?"

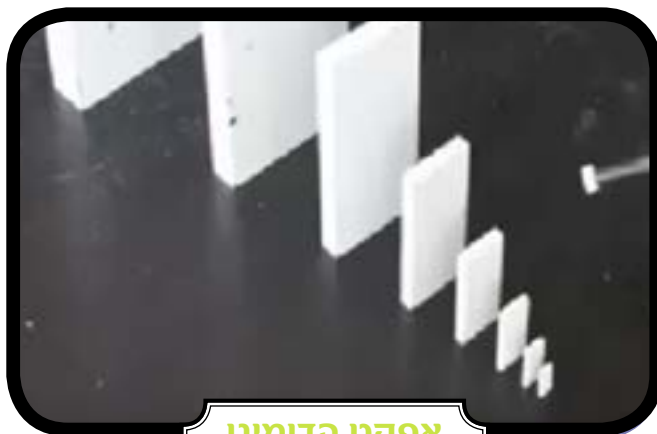
"אני מחזיר את כוכבי הים בחזרה למים", הוא השיב, "עכשיו יש שפל, וכל הכוכבים האלה נשטפו לחוף. אם הם יישארו כאן, הם ימותו מחוסר חמצן."
"אני מבין", אמרתי, "אבל תראה, יש אלפי כוכבים על החוף הזה. לא תוכל להחזיר את כולם. הם רבים מדי. בוודאי זה קורה במאות חופים פה, לאורך אלפי קילומטרים. האם אינך רואה שאין בכך כל טעם?"
האיש חיך והמשיך להרים כוכבים ולהחזיר אותם לים. לרגע עצר. הראה לי כוכב אחד שהחזיק בידו, ואמר: "אתה מבין, עבור הכוכב הבודד הזה, זה משנה מאוד!"
(מעובד ומתורגם על פי סיפורו של ג'קנפילד, מ' הנסן)

מי לדעתכם פעל בצורה נכונה יותר? האדם שאמר שמכיוון שאי אפשר להחזיר את כולם, אין טעם בכלל לנסות, או האיש שאמר: "עבוד הכוכב הבודד הזה, זה משנה מאוד"?

ביחס לשמירת תורה ומצוות - כמו מי מבין השניים אתם מרגישים?

כל מצווה היא עולם ומלואו

אפקט הדומינו

? מה לדעתכם ניתן ללמוד מאפקט הדומינו על התקדמות
בקיום תורה ומצוות?

ערכן של מצוות בודדות

לכל מצווה יש
חשיבות כי בסופו של
דבר היא מניעה את
התהליך הגדול של
קיום מצוות.

יש ערך לקיום
מצוות רק אם
מקיימים את כולן.

לכל מצווה
יש חשיבות
בפני עצמה.

? לפניכם שלושה היגדים. איזה מהם נכון לדעתכם מכולם?

העשרה תורנית

מה לדעתכם יכול להכריע את הכף לטובה?

"לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה - כאילו חציו זכאי וחציו חייב; וכן כל העולם - חציו זכאי וחציו חייב.

חטא חטא אחד - הרי הכריע עצמו והכריע את כל העולם כולו לכף חובה, וגרם להם השחתה.

עשה מצוה אחת - הרי הכריע את עצמו והכריע את כל העולם כולו לכף זכות, וגרם להן תשועה והצלה."

(משנה תורה לרמב"ם, הלכות תשובה, פרק ג, הלכה ח)

העשרה תורנית- במה נתחיל את המסע?

**"זה בלתי אפשרי שיזהר אדם בכל המצוות
לקיימם בכל פרטיהם ודקדוקיהם,
רק (ולכן מספיק) כשאדם נזהר במצווה אחת
לעשותה בכל פרטיה ודקדוקיה התלויים בה זה
הוא מסייעו לו שה' יתברך יהיה בעזרו לקיים
כל המצוות."**

(רבי אלימלך מליז'נסק - נועם אלימלך דף ל"ט ע"א)

**? איזה מצווה חשובה לכם ובה הייתם
רוצים להתרכז ולחזק בתחילת
המסע?**

מצווה גוררת מצווה

המעשה הקטן הזה שינה את כל אוירת השבת בבית. פתאום מצאנו את עצמנו יושבים במשך שעה ארוכה לצד שולחן השבת.

במשך זמן רב לא התארגנתי בזמן לשבת, ועד שהייתי מוכנה כבר אי אפשר היה להדליק נרות.

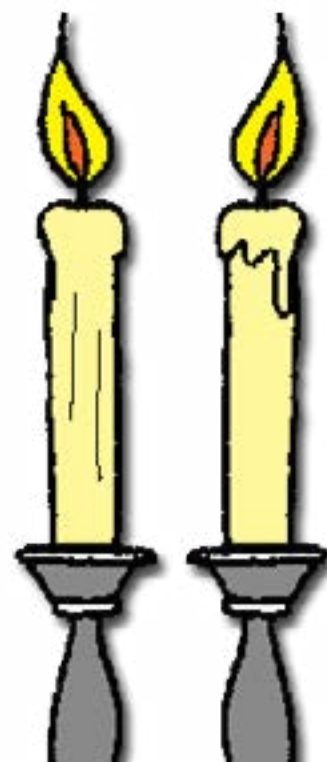
האמת, טוב שכך היה, כי בין הבנות פרצה מריבה ענקית, שבמהלכה הושמעו קללות והייתה אפילו אלימות בין החברות.

הפעם החלטתי שאני עושה הכול כדי להדליק נרות שבת בזמן, כמו שצריך.

מכיוון שלא הייתי שותפה במריבה, ביום ראשון הייתי אני זאת שפישרתי והשלמתי בין הצדדים.

סעודת השבת התארכה כל כך, עד שבכלל לא יצאתי עם חברות כמו שתכננתי.

הצלחתי לעשות זאת, והדבר גרם לאימא להתרגש מאוד. זה היה ממש כיבוד הורים.

מצווה גוררת מצווה

המעשה הקטן הזה שינה את כל אווירת השבת בבית. פתאום מצאנו את עצמנו יושבים במשך שעה ארוכה לצד שולחן השבת.

ואכן הצלחתי לעשות זאת, והדבר גרם לאבא להתרגש מאוד. זה היה ממש כיבוד הורים.

הפעם החלטתי שאני עושה הכול כדי להגיע בזמן לתפילה.

מכיוון שלא הייתי שותף במריבה, ביום ראשון יכולתי לפשר בין הצדדים ולהביא את הבנים להשלים זה עם זה.

האמת, טוב שכך היה, כי בין הבנים פרצה מריבה ענקית, שבמהלכה הושמעו קללות והייתה אפילו אלימות בין החברים.

סעודת השבת התארכה כל כך, עד שבכלל לא יצאתי עם חברים כמו שתכננתי.

במשך זמן רב, לא התארגנתי בזמן לשבת, ובגלל זה לא הלכתי לתפילת שבת בבית הכנסת.

"גם מסע של אלף קילומטרים מתחיל בצעד קטן"
(מיוחס לחכם הסיני לאו דזה, שחי במאה השישית לפני ספירת הנוצרים)

אנחנו מתקדמים

